

Szüneti barátok

Jani a többi gyerektől eltérően nem szeretett focizni.

Írta: Gayle Kinney-Cornelius
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Minden nap egy árnyas fa alatt ült a szünetben, és egy könyvet olvasott. A legtöbb gyerek focizott. Jani korábban már játszott velük, de nem igazán tetszett neki. Nem volt valami jó a gyors futásban vagy a labda rugdosásában. Emellett zavarta az, hogy sok rohangáló és ordibáló gyerek van körülötte.

Másrészt viszont Jani nem szerette magányosnak és kiközösítettnek érezni magát. Úgy tűnt, a többi gyerek nagyon jól érzi magát! Ő is szeretne volna barátokkal jól érezni magát.

Egy nap a szünetben Jani felnézett a könyvéből. Észrevette, hogy Kriszti egy piknikasztalnál ül, és olvas. Aztán látta, hogy Márk egy kavicsot rugdos a falnak. Ők miért nem fociznak, akárcsak a többiek?

Másnap Jani ismét figyelt. Kriszti a piknikasztalnál olvasott, akárcsak tegnap. Márk a földön ült.

Fűszálakat tekergetett a kezével. Jani visszatért az olvasáshoz. Azonban továbbra is rá-rápillantott Krisztire és Márkra. Talán ők is szívesen csinálnak csendes dolgokat.

Aznap délután Jani beszélt Anyuval. „A szünetben minden nap könyvet olvasok – mondta. – A többi gyerek viszont focizik.”

„Ezzel nincs semmi gond – mosolyodott el Anya. – Én is ilyen voltam a te korodban. Mindig olvastam.”

Jani is elmosolyodott. Tetszett neki, amikor Anyuval együtt könyveket olvastak.

„Azt hittem, hogy én vagyok az egyetlen, aki nem szereti a focit – mondta Jani. – De van két másik gyerek is, akik nem játszanak.” Mesélt Anyának Krisztiről és Márkról.

„Talán össze tudnál barátkozni velük” – mondta Anya.

Jani bólintott. „Talán. De nem tudom, mit csináljak velük együtt.”

„Nos, te és Kriszti is szerettek olvasni, de ez olyasvalami, amit egyedül csináltok – mondta Anya. – Még mit szeretsz csinálni?”

„Szeretek dámázni – mondta Jani. – És az iskolában van hozzá való tábla.”

„Hmm – töprengett el Anya. – Mihez is kezdenétek azzal a táblával? Esetleg a szünetben?” Úgy csinált, mintha ezen töprengene.

Jani felnevetett. „Azt hiszem, van egy ötletem.”

Másnap, amikor megszólalt a szünetet jelző csengő, Jani felkapta a társasjátékot. Odasétált a piknikasztalhoz, ahol Kriszti éppen olvasott. Amikor a lány felnézett, Jani feltartotta a játékot. „Szeretnél bajnokságot rendezni?”

„Talán – válaszolt Kriszti. – De csak ketten vagyunk.” „Várj egy percet” – mondta Jani. Odaszaladt Márkhoz, aki ismét a fűben ült.

„Szia, Márk! – köszönt Jani. – Szeretnél dámázni? Csinálhatnánk egy bajnokságot.”

Márk elmosolyodott. „Az apukámmal szoktam dámázni – mondta. – Elég jó vagyok benne.”

„Rendben! – mosolygott vissza Jani. – Akkor játsszunk!” ●

Az eredeti történet az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.